

Răpirea Dimineții

Bragagiu

Aripa dimineții
S-a-ntins ca domnișoara
Ce își răsfiră creții
Iubindu-și oglinjoara.

Și freamătă întreagă
În ochii săi albaștri
Vrând ca să fie dragă
Privirii dintre aștri.

De-aceia ea mănâncă
Iar cerul în otheadă
Să vadă de el încă
Nu a pornit să cadă.

Și nu-mi observă firea
Așa tremurătoare
Cuprinsă în iubirea
Ce-adoră și mă doare.

Fiindcă nu mă vede
Și nu vrea să mă știe
De-aici din plaiul verde
Săracă melodie.

Știind că iată, iată
Își va-nflori bujorul
Și Soarele pe fată
O va răpi cu dorul.

Ea va uita de stele
Și vise de la noapte
De toate, toate cele,
Și toate celelalte.

Răpirea mă încântă
Însă și mă înfrânge,
Iar inima mea, sfântă,
Se-năbușă în sânge.

Dar bucuria totuși
Privindu-se o iartă
În țăndărilor-n lotuși

Din oglinjoara spartă.

De-a fi, trăiesc speranța,
Un pic privirii blânde,
Aștept iar dimineața
Când aripa s-a-ntinde.

Și chiar de se repetă
Povestea-ntotdeauna
O clipă nu regretă
Sufletul meu totuna.
Victor Bragagiu